

UZASADNIENIE

wyroku w całości

Wyrokiem z dnia 25 września 2020r. w sprawie X U 668/20 Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi oddalił odwołanie S. P. od orzeczenia Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 22 lipca 2020r. znak (...). (...).177.2020.D.

Wskutek apelacji strony powodowej, Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 3 lutego 2021r. w sprawie VIII Ua 118/20 uchylił zaskarżony wyrok i zniósł postępowanie w sprawie oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu sprawy XU 138/21 S. P., reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego J. P., przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. o zmianę wskazań niepełnosprawności, na skutek odwołania S. P. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego J. P. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 22.07.2020 r. znak (...). (...).177.2020.D, w punkcie I, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten tylko sposób, że zaliczył S. P. do osób niepełnosprawnych do ukończenia 6 roku życia, w punkcie II oddalił odwołanie w pozostałej części, w pkt III przyznał i nakazał wypłacić funduszu Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, adwokatowi K. D. kwotę 166,05 tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej, udzielonej wnioskodawcy z urzędu. W punkcie IV. oddalił wniosek S. P. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Rejonowy, przedmiotowe rozstrzygnięcie oparł

na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Orzeczeniem z dnia 22.05.2019 r. nr (...) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. postanowił zaliczyć S. P. do osób niepełnosprawnych. Symbol niepełnosprawności wskazano na 11 – I oraz sprecyzowano, że niepełnosprawność datuje się od urodzenia, natomiast orzeczenie wydaje się do 31 maja 2021 r. Wskazania dotyczące: odpowiedniego zatrudnienia – aktualnie nie dotyczy, szkolenia, w tym specjalistycznego – aktualnie nie dotyczy, zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej – aktualnie nie dotyczy, uczestnictwa w terapii zajęciowej – aktualnie nie dotyczy, konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby – wymaga, korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych, świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki – wymaga, konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji – nie wymaga, konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka, w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – wymaga, spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 2 ustawy z 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – nie spełnia, prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju - nie wymaga. Wskazywano w uzasadnieniu, że organ orzekający uznał, iż posiadane schorzenie oznaczone symbolem 11 – I, powoduje ograniczenie funkcji organizmu, kwalifikujące dziecko do zaliczenia do osób niepełnosprawnych. Dziecko ma naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu powodującą znaczne zaburzenia funkcjonowania organizmu i z tego powodu wymaga zapewnienia mu całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne dziecku w danym

Orzeczeniem z dnia 22.07.2020r. znak (...). (...).177.2020.D.102.2019.D, dotyczącym S. P. , Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 22.maja 2020 r.

U małoletniego S. P. rozpoznano fenyloketonurię klasyczną . Małoletni jest pod stałą opieką Poradni Chorób Metabolicznych w W. . Małoletni , z powodu wrodzonego, genetycznie uwarunkowanego zaburzenia metabolizmu fenyloalaniny , ma naruszoną sprawność fizyczną o przewidywany czas trwania powyżej j 12 miesięcy, a zakres koniecznej opieki i pomocy udzielanej mu przez jej opiekunów, wynikający z przewlekłej i nieuleczalnej choroby, jest większy niż wymagany przez dzieci zdrowe w tym wieku. Fenyloketonuria może być skutecznie leczona przy pomocy diety nieskofenyloalaninowej . Leczenie takie pozwala zapobiec uszkodzeniom ośrodkowego układu nerwowego , ale nie prowadzi do wyleczenia. Dieta ta wiąże się z wykluczeniem powszechnie dostępnych produktów żywnościowych , wymaga specjalnego dobierania droższych niż tych regularnie dostępnych w sklepach, produktów , co wiąże się z dużym zaangażowaniem opiekuna w procesie przygotowania i bilansowania posiłków oraz nadzorowania ich przyjmowania. Małoletni wymaga edukacji , która pozwala mu kontrolować taka dietę , a przez to lepiej funkcjonować w społeczeństwie. Małoletni jest zdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych takich jak: samoobsługa , samodzielne poruszanie się , komunikowanie si z otoczeniem. Orzeczenie wymaga okresowej weryfikacji, z uwagi na możliwe powikłania i ewentualne chorobowy współistniejące , które mogą wywołać ograniczenia samodzielnej egzystencji . Stan zdrowia małoletniego uzasadnia konieczność stałego i codziennego współdziałania opiekuna w procesie leczenia i edukacji, a szczególnie w procesie przyjmowania i bilansowania posiłków oraz nadzorowania ich przyjmowania . Małoletni wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne oraz korzystania z systemu wsparcia środowiskowego w samodzielnej egzystencji . N. małoletniego będzie istniała do ukończenia przez niego 16 roku życia. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie złożonej dokumentacji oraz opinii biegłej pediatry. Sąd I instancji dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłej pediatry na fakt ustalenia, czy w rozumieniu przepisów ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 1.02.2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia w związku z orzeczoną niepełnosprawnością: małoletni wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, w szczególności, czy małoletni jest niezdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, co powoduje konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku.

Sąd Rejonowy wskazał, że zarzuty przedstawicielki ustawowej do opinii biegłej są bezzasadne . Sąd I instancji podkreślił, że przedstawicielka ustawowa myli pojęcie niepełnosprawności z niezdolnością do samodzielnej egzystencji , podkreślaj , że niezdolności do samodzielnej egzystencji jest pojęciem ustawowym (art. 4 ust. 4 ustawy w z dnia 27.08. 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych Dz. U 29020 . 426 t.j.), a nie definicja biegłego, i oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych : samoobsługę , poruszenie się, komunikacje. Upośledzenie samodzielnej egzystencji w przypadku dziecka, musi wynikać z jego niepełnosprawności, a nie wieku . Bezsprzecznie, żadne czteroletnie dziecko, nie jest zdolne do samodzielnego przygotowania sobie posiłków. Wkład opiekunów małoletniego S. P., w opiekę nad nim w istotny sposób przewyższa zakres opieki nad zdrowym dzieckiem , a zatem małoletni spełnia przesłanki zaliczenia go do osób niepełnosprawnych . Każdy posiłek małoletniego musi być, bowiem, skrupulatnie zbilansowany , przygotowany pod kątem zawartości białka, fenyloalaniny oraz kalorii , oraz , należy dopilnować , aby został zjedzony w całości . Wobec tego, Sąd Rejonowy, ustalił , że małoletni wymaga stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Przedmiotem sporu , jak wskazał Sąd Rejonowy, było co innego , a mianowicie ustalenie , czy dziecko ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji w rozumieniu ustawy i czy wynika to z jego wieku czy też niepełnosprawności . W pierwszym przypadku – brak podstaw do ustalenia spełnienia przesłanki spornego punktu 7 zaskarżonego orzeczenia. Sąd I instancji podkreślił, że biegła , w swojej opinii , wskazała, że , na tym polu, nie stwierdzono istotnego upośledzenia ,

w trakcie badania – małełtni, był w kontakcie typowym dla dziecka. Chłpniec ucześnieza do przedszkola , jego rozwój ruchowy i psychiczny jest prawidłowy , ma dobry kontakt z rówieśnikami.

Bezzasadne, zdaniem Sądu Rejonowego, jest zarzut braku kwalifikacji biegłej do wydania opinii , w tej sprawie. Biegła posiada specjalizację z zakresu chorób dzieci i stopień naukowy doktora habilitowanego. Uprawniona jest , zatem , teza , że rozumie dokumentację lekarską małełtniego oraz ograniczenia wynikające z fenyloketonurii , która nie należy do chorób niepoznanych . Biegła nie była zobowiązana do diagnozowania schorzeń dziecka ani nie decydował o jego dalszym leczeniu , a jedynie do oceny zakresu opieki nad małełtnim oraz możliwością samodzielnego poruszania się , komunikowania z otoczeniem , wykonywania czynności samoobsługowych .

Sąd Rejonowy pominął wniosek dowody przedstawicielki ustawowej o powołanie innych biegłych , posiadających wiedzę w zakresie chorób metabolicznych. Sąd Rejonowy uznał, że zarówno biegła , jak i przedstawicielka ustawowa wypowiedziały się , w sposób zbieżny, na temat niezbędnej opieki nad małełtnim . Biegła nie twierdziła, że czteroletnie dziecko może sprostać samodzielnemu przygotowaniu i bilansowaniu posiłków oraz nadzorowaniu ich przyjmowania.

W opinii uzupełniającej, biegła wskazała, że poza stosowaniem diety, małełtni nie wymaga żadnych innych środków ostrożności , innych niż tych, stosowanych do dzieci zdrowych . Wiedza na temat fenyloketonurii jest wiedzą , którą mają obowiązek nabyć rodzice dziecka, aby pomóc mu w prawidłowym rozwoju. Rodzice powinni przygotować posiłek dla dziecka, i przekazać go opiekunom, ewentualnie przeszkolić opiekunów w zakresie prawidłowego przygotowania posiłku.

Sąd Rejonowy powołał się art. 4a ust. 1 ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2018.511 t.j.),w ustawy stanowi, że osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującej konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Sąd I instancji wskazał, że na podstawie art. 4a ust. 2 w/w ustawy, Minister Pracy i Polityki Społecznej wydał Rozporządzenie z 1.02.2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz. U. z 2002 r. Nr 17, poz. 162), przytaczając treść §1 oraz § 2 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.

Sąd Rejonowy stwierdził, że w n/n sprawie zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, że u S. P. stwierdzono fenyloketonurię i z tego schorzenia, małełtni ma naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy . Schorzenie to powoduje konieczność zapewnienia mu całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku . Małełtni wymaga stałego udziału opiekuna, w procesie jego leczenia , edukacji i rehabilitacji, obejmuje konieczność odbywania wizyt lekarskich w celu monitorowania stanu zdrowia i rozwoju , stosowania restrykcyjnej diety , nadzoru nad spożywaniem posiłków Małełtnia nie wymaga, natomiast, stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Stwierdzone schorzenie nie upośledza , bowiem, możliwości swobodnego poruszania się, (rozwój ruchowy nie jest ograniczony) , możliwości zaspokajania potrzeb fizjologicznych oraz kontaktu z otoczeniem (rozwój psychiczny nie jest upośledzony)

Sad Rejonowy podniósł, że zaliczeniu do osób niepełnosprawnych, ważne znaczenie mają, ujawnione w toku wywiadu środowiskowego, dotyczące funkcjonowania osoby niepełnosprawnej w społeczeństwie, takie jak wiek, zawód, sytuacja majątkowa. W przypadku dziecka, ocenie podlega jego funkcjonowanie w określonym środowisku rodzinnym i przedszkolnym (szkolnym). Stan zdrowia S. P. nie uległ zmianie w sensie istnienia choroby, to sytuacja dziecka była zupełnie inna w 2017 r., a inna jest obecnie. Uwzględnienie w orzeczeniu z dnia 27 kwietnia 2017 r., brak możliwości samodzielnej egzystencji, pozwoliło opiekunowi dziecka, na kilkuletnią rezygnację z życia rodzinnego z uwzględnieniem potrzeb dziecka niepełnosprawnego i był to czas w którym matka miała możliwość zorganizować system zakupów żywieniowych, rozpoznać preferencje żywieniowe dziecka i obserwować je, przygotować przepisy, wyrobić w chłopcu odpowiednie nawyki żywieniowe, przekazać zdobytą wiedzę - innym opiekunom syna. Na to

wszystko potrzebny był czas, który trudno było dzielić z pracą zawodową, w życiu dziecka, co nie uszło uwadze Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności. Obecnie matka posiada kilkuletnie doświadczenie z chorobą syna, a dziecko przez część dnia, podobnie jak zdrowi rówieśnicy, pozostaje pod opieką przedszkola, a zatem nadzorowanej placówki zatrudniającej wykwalifikowaną kadrę pedagogiczną, od której pe domaga© się właściwej opieki dla swojego syna. Obecna technologia telekomunikacji, daje wiele możliwości monitorowania czy małełtni spożył posiłek i w jakiej ilości, nie ma potrzeby stałej obecności matki przy dziecku, tylko z tego powodu. Opiekunowie mogą przygotować posiłki dla syna i przekazać je innym osobom, pod których opieką małełtni pozostaje. Nie ma obiektywnej konieczności wykluczenia przedstawiciela ustawowego dziecku z życia zawodowego. Opiekunowie mogą podjąć taką decyzję dla polepszenia komfortu własnego dziecku, ale będzie ona wynikiem ich subiektywnego wyboru, a nie konieczności. Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie, wyłączenie w zakresie okresu, do którego zliczono małełtniego do osób niepełnosprawnych. Z dokonanych ustaleń wynika, że małełtni będzie osobą niepełnosprawną do ukończenia 16 roku życia, niemniej stan zdrowia małełtniego wymaga okresowej weryfikacji z uwagi na to, że możliwe powikłania i współistniejące choroby mogą, w przyszłości, spowodować w połączeniu ze stwierdzonym schorzeniem, niezdolność do samodzielnej egzystencji.

W efekcie Sąd Rejonowy wydał orzeczenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1i & 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy uznał, że brak podstaw do zasądzenia na rzecz odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego za II Instancji, bowiem strona odwołująca się, przegrała sprawę.

O kosztach należnych pełnomocnikowi ustanowionemu dla powoda z urzędu Sąd orzekł na podstawie par. 4 ust. 2 i 3, par. 8 pkt. 4, par. 15 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1796) (2400 : 2 x 150 % plus 23 % VAT).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł małełtni S. P., reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową, reprezentowaną przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu w osobie profesjonalnego adwokata, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w części tj. w zakresie punktów: II i IV, któremu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 205¹² & 2 w zw. z art. 235² & 2 w zw. z art. 278 & 1 k.p.c przez pominięcie dowodu z opinii innego biegłego specjalisty z zakresu chorób metabolicznych – Fenylketonurii;

b) art. 299 w zw. z art. 235² & 2 k.p.c poprzez niewydanie postanowienia o dopuszczeniu dowodu z przesłuchania stron, przy jednoczesnym uwzględnieniu wyjaśnień przedstawicielki ustawowej, w aspekcie możliwości zaspokajania potrzeb życiowych małełtniego;

c) art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegający na pominięciu, przy ocenie dowodów, orzeczenia o niepełnosprawności z 27.04.2017r. oraz zaświadczenia lekarskiego, pochodzącego od lekarza chorób płuc i alergologa, z którego wynika, że małełtni jest niezdolny do samodzielnej egzystencji;

d) art. 98 & 1 k.p.c poprzez oddalenie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania w II instancji podczas, gdy wyrok Sadu rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w sprawie X U 668/20 został uchylony w całości, a tym samym, strona powodowa wygrała sprawę w sensie formalnym;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

§ 3 ust. 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, poprzez jego nie zastosowanie, skutkujące nierozpoznanie istoty

sprawy w zakresie , w jakim powód jako dziecko niepełnosprawne nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelacyjnych, skarżący wniósł o zmianę wyroku w części w zakresie punktu II i przyjęcie, że S. P. , wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji , zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu IV poprzez przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w związku z faktem uchylecia wyroku i przekazania sprawy toczącej się pod sygnaturą X U 668/20 do ponownego rozpoznania oraz w związku z poniesieniem kosztów zastępstwa procesowego przez pełnomocnika z wyboru oraz o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu. Pełnomocnik oświadczył, że pomoc prawna nie została opłacona w całości ani w części.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Łodzi w dniu 3 marca 2022r., pełnomocnik Skarżącego zaskarżył, także, punkt 1 wyroku z dnia 19.08.2021r. wnosząc o zaliczenie S. P. do osób niepełnosprawnych do 16 roku życia.

W odpowiedzi na stanowisko Skarżącej, (...) nie wniósł uwag do żądania apelacyjnego. Nie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy , jako Sąd II instancji, uwzględnił wniosek pełnomocnika przedstawicielki ustawowej i przeprowadził postępowanie dowodowe z zeznań przedstawicielki ustawowej J. P.. Sąd Okręgowy ustalił , że u S. P. rozpoznano fenloketonurnię w czwartej dobie jego życia. Matka pracowała zawodowo przed ciążą jako sprzedawca , w czasie ciąży – przebywała na zwolnieniu lekarskim . Nie wróciła do aktywności zawodowej po urodzeniu dziecka. S. jest jedynakiem . S., od 3 roku uczęszcza do przedszkola. Przed przedszkolem – zjada śniadanie. Matka przygotowuje posiłki dla syna. Przed okresem pandemii , kucharki w przedszkolu , podgrzewały, przygotowany posiłek . W czasie pandemi , matka przynosiła ciepły posiłek do przedszkola i karmiła dziecko. S. przyjmuje lek – cztery razy dziennie . S. jest świadomy choroby, choć , jako małe dziecko nie potrafił zważyć składników żywieniowych i wydzielić sobie leku , w postaci proszku , rozpuszczalnego w wodzie. S. P. urodzony (...), radzi sobie z higieną , zaspokajaniem potrzeb fizjologicznych. S. jest niejadkiem , zatem matka karmiła go łyżką . S. samodzielnie porusza się po mieszkaniu i poza nim , samodzielnie schodzi i wchodzi po schodach (rodzina mieszka na czwartym) piętrze, sprząta zabawki, nie ma problemów z komunikacją, bawi się z rówieśnikami .

W świetle poczynionych ustaleń , w toku postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy uznał, że chybiony jest zarzut apelacyjny, naruszenia prawa procesowego :

art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegający na pominięciu, przy ocenie dowodów, orzeczenia o niepełnosprawności z 27.04.2017r. oraz zaświadczenia lekarskiego, pochodzącego od lekarza chorób płuc i alergologa, z którego wynika, że małoletni jest niezdolny do samodzielnej egzystencji .

Art. 233 § 1 kpc. stanowi, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej

osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 30.10.2003 r., IV CK 138/02, L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 9.01.2002 r., II UKN 708/00, L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, że wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 30.06.2000 r., II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji, niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia małego dziecka oraz stwierdzenie ewentualnej konieczności zapewnienia mu stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, z uwagi na niezdolność do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo, zatem, uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza specjalisty z zakresu pediatrii. Wskazany biegły stwierdził, że małe dziecko jest niepełnosprawne, lecz nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Małe dziecko jest pod stałą opieką Poradni Chorób Metabolicznych w W.. Ale jest zdolne do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych takich jak samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie się, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, po ukończeniu 6 roku – także do samodzielnego spożywania posiłków, bez konieczności karmienia. Owszem, matka pomaga w przygotowaniu posiłków. Jak wynika z zeznań matki dziecka, w postępowaniu odwoławczym, nie ma istotnych ograniczeń w funkcjonowaniu w życiu codziennym małego dziecka, nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, w szczególności jest zdolne do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. W zakresie samoobsługi małe dziecko jest samodzielne adekwatnie do wieku, w zakresie samodzielnego poruszania się małe dziecko jest samodzielne adekwatnie do wieku, w przypadku komunikowania się z otoczeniem - wymaga stałego współdziałania matki w procesie leczniczym i edukacyjnym w zakresie przewyższającym wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Małe dziecko wymaga systematycznego podawania leku, w postaci proszku rozpuszczalnego w wodzie, ale nie jest to umiejętność przekraczająca możliwości sześciolatka..

Sąd Okręgowy pragnie przy tym wskazać, że podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego pediatry, uznając je za spójne i naukowo umotywowane. Biegła dokonała kompleksowej oceny stanu zdrowia małego dziecka w oparciu o przeprowadzone badania oraz dokumentację dotyczącą jego stanu zdrowia. Wskazać, że dowód z opinii biegłych podlega szczególnej ocenie, bowiem sąd, nie mając wiadomości specjalnych, jedynie może oceniać logiczność wypowiedzi biegłego. Ocena dowodu z opinii biegłego, nie jest dokonywana według kryterium wiarygodności w tym znaczeniu, że nie można "nie dać wiary biegłemu", odwołując się do wewnętrznego przekonania sędziego, czy też zasad doświadczenia życiowego.

Wskazać też należy, że argumentacja apelującego dotycząca problemów S. P., w zakresie samodzielnej egzystencji i zdolności do zaspokajania potrzeb życiowych, nie ma - w przekonaniu Sądu Okręgowego - istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Jeszcze raz bowiem wskazać należy, że wobec tego, że biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego, do obalenia jej twierdzeń nie wystarczy odmienna opinia osób bliskich, co do możliwości samodzielnego funkcjonowania

wnioskodawcy. Bezwzględnie, bowiem osoby te nie dysponują wiadomościami specjalnymi wyłącznie miarodajnymi dla rozstrzygnięcia. Dlatego ich relacji w przedmiocie stanu zdrowia wnioskodawcy oraz konieczności zapewnienia mu stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, z uwagi na niezdolność do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych żadną miarą nie sposób uznać za podstawę orzeczenia w sprawie.

Na marginesie dostrzec należy, że zajęcie wskazanego stanowiska w przedmiotowym procesie, nie oznacza w ogóle braku możliwości ustalenia innych wskazań na przyszłość. Ewentualnie pojawienie się nowych okoliczności- odpowiednio udokumentowanych- wskazujących na spełnienie przesłanek decydujących o konieczności zapewnienia stałej opieki lub pomocy, z uwagi na niezdolność do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych małoletniego, może posłużyć do wzruszenia decyzji już istniejącej w tym przedmiocie opartej na innych podstawach. Powyższe jest jednak możliwe tylko przy rozpoznaniu sprawy zainicjowanej nowym wnioskiem.

Chybionym jest zarzut apelacji, wskazujący na naruszenie prawa materialnego - § 3 ust. 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki , Pracy i Polityki Społecznej z 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności ,

Zgodnie brzmieniem tego przepisu - orzeczenie o wskazaniach do ulg i uprawnień wydaje się do czasu upływu ważności orzeczenia o inwalidztwie lub niezdolności do pracy, o których mowa w art. 5 i 62 ustawy.

W ocenie Sądu II Instancji – wyprowadzona z materiału dowodowego, uzupełnianego w postępowaniu apelacyjnym, teza orzecznicza - zaliczająca S. P. do osób niepełnosprawnych do 6 roku życia, jest prawidłowa .

Zgodnie z art. 4a ust. 1 ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2018.511 t.j.),w ustawy stanowi, że osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującej konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Prawidłowe są ustalenia Sądu Rejonowego , że w n/n sprawie zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, że u S. P. występuje naruszenie sprawności fizycznej lub psychicznej, o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu Fenylketonurii , powodującej konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku ale tylko do 6 roku życia, jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy. .

Sąd Okręgowy, oceniając całokształt zarzutów apelacyjnych , oparł się tylko na opinii biegłej sadowej z zakresu pediatrii, ale na całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, w tym na uzupełniającym materiale dowodowym, w postaci zeznań przedstawicielki ustawowej na fakt możliwości i umiejętności zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych oprze małoletniego. I, w oparciu o opinię biegłego pediatry, oraz zeznania matki S., Sąd jednoznacznie ustalił , że dziecko, w wieku do 6 lat , wymaga wsparcia ze strony innej osoby , np. opiekuna, ale nie konieczność całkowitej opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji . S. P., obecnie ośmioletni , nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji . Małoletni wymaga stałego udziału opiekuna, w procesie jego leczenia , edukacji i rehabilitacji, obejmuje konieczność odbywania wizyt lekarskich w celu monitorowania stanu zdrowia i rozwoju , stosowania restrykcyjnej diety , nadzoru nad spożywaniem posiłków Małoletni nie wymaga, natomiast stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innej osoby, w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Strudzone schorzenie nie upośledza, bowiem, możliwości swobodnego poruszania się, (rozwój ruchowy nie jest ograniczony) , możliwości zaspokajania potrzeb fizjologicznych oraz kontaktu z otoczeniem (rozwój psychiczny nie jest upośledzony) Okres stwierdzonej, przez Sąd I Instancji – niepełnosprawności jest prawidłowo oznaczony - do 6 roku życia. Po tym okresie , obecnie , w wieku 8 lat chodzi do szkoły , uzyskał, dzięki matce , pogłębioną wiedzę na temat swojej choroby i umiejętności przestrzegania diety. Matka przygotowuje mu posiłki , ale, na tym etapie życia (po ukończeniu 6 lat) , nie jest konieczne karmienie.

Sześćoletni człowiek może samodzielnie spożywać posiłki . S. P. nie utracił zdolności do komunikowania, poruszania się, zaspokajania potrzeb fizjologicznych .

Sąd Okręgowy przeanalizował ten aspekt przedmiotowego zagadnienia w sposób wszechstronny, kompleksowy i zindywidualizowany czyli w oparciu o podmiotowe akcenty życia S. P.. .

Nie zasadne okazały się też zarzuty dotyczące nieprawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego. Sąd II instancji zważył, że stosownie do treści art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 511 ze zm.), osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Stosownie do art. 6b ust. 3 rzeczonej ustawy, w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7).

Zgodnie z zapisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz.U. Nr 17, poz. 162 ze zm.), ustalania niepełnosprawności u osoby w wieku do 16 roku życia, zwanej dalej "dzieckiem", dokonuje się na podstawie następujących kryteriów: 1) przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, o których mowa w § 2, przekraczającego 12 miesięcy, 2) niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, albo 3) znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu, wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem (§1).

Do stanów chorobowych, które uzasadniają konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku, należą m.in. wrodzone lub nabyte ciężkie choroby metaboliczne, układu krążenia, oddechowego, moczowego, pokarmowego, układu krzepnięcia i inne znacznie upośledzające sprawność organizmu, wymagające systematycznego leczenia w domu i okresowo leczenia szpitalnego (§2 pkt 2), a także całościowe zaburzenia rozwojowe powodujące znaczne zaburzenia interakcji społecznych lub komunikacji werbalnej oraz nasilone stereotypie zachowań, zainteresowań i aktywności (§2 pkt 5).

Mając na uwadze powyższe, przede wszystkim strona powodowa z niewiadomych względów nie podważyła opinii biegłego pediatry wydanej w niniejszym postępowaniu i nie udowodniła jakiegokolwiek przesłanki pozwalającej na stwierdzenie, że małeletni z uwagi na stan zdrowia charakteryzuje konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, z uwagi na niezdolność do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Mając na uwadze kontradiktoryjny charakter sporu brak było podstaw do czynienia ustaleń w sprawie przeciwnych niż te wynikające z niezakwestionowanych skutecznie opinii biegłego pediatry.

Dla wyniku sprawy nie jest istotne to, że orzeczono o niepełnosprawności wnioskodawcy. Zaznaczyć należy, że dla podważenia decyzji Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania do Spraw Niepełnosprawności konieczna jest inicjatywa dowodowa wnioskodawcy na etapie procedowania przed Sądem I instancji w zakresie wskazań konieczności zapewnienia stałej opieki lub pomocy, z uwagi na niezdolność do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych a takiej skutecznej inicjatywy strona odwołująca się nie wykazała. Małeletni nie jest całkowicie zależny od otoczenia, choć oczywiście wymaga większego zakresu opieki niż zdrowie dziecko i stałego współdziałania opiekuna w procesie leczenia i edukacji - dlatego właśnie zaliczony został do osób niepełnosprawnych. Zauważyć należy, że w przypadku dzieci chorych niezależnie od ich wieku opieka rodziców ma zawsze szerszy zakres. Konieczność sprawowania zwiększonej opieki nie zawsze skutkuje nawet zaliczeniem dziecka do osób niepełnosprawnych, a tym

bardziej uznaniem, że jest ono niezdolne do samodzielnej egzystencji. Decydujące znaczenie ma nie występowanie danego schorzenia, ale jego wpływ na funkcjonowanie małoletniego-stopień zaburzenia tego funkcjonowania. Z materiału dowodowego wynika zaś, że małoletni nie spełnia kryteriów zaliczenia go do osób wymagających stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Mając na uwadze argumentację, przytoczoną na uzasadnienie apelacji, Sąd II instancji zważył, że oczywiście w niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, że małoletni S. P. jest dzieckiem niepełnosprawnym, wymagającym konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Od okoliczności tych jednakże trzeba odróżnić konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wbrew bowiem stanowisku apelanta są to dwie zasadniczo odmienne sytuacje w stanie zdrowia małoletnich. Gdyby bowiem ustawodawca chciał zrównać te dwie przesłanki orzekania o niepełnosprawności, to rzecz oczywista – w ogóle by ich nie rozróżniał. Czyniąc to, dał już, jednak, tym samym, wyraz rozróżnienia sytuacji, w której dziecko wymaga współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji od stanu, w którym ma znacznie ograniczoną możliwość do samodzielnej egzystencji. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu II instancji, z przyczyn szeroko omówionych wyżej, nie może budzić wątpliwości, że choć rzeczywiście małoletni wymaga współdziałania rodziców przy rehabilitacji i leczeniu, to jednak nie jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji. Za takie można bowiem uznać wyłącznie osoby, które nie są w stanie wypełniać podstawowych czynności życiowych. Tak natomiast, zgodne z opinią biegłego pediatry, na szczęście, nie jest w stanie zdrowia S. P. . Oczywiście stwierdzone u małoletniego schorzenia uzasadniają ocenę, że wymaga on niewątpliwie nie tylko zaliczenia do osób niepełnosprawnych (jako osoba wymagająca pomocy w rozumieniu powołanego § 2 pkt 1 rozporządzenia), ale również wsparcia w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji, czego nie można jednak utożsamiać z koniecznością stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Zarzuty strony apelującej nie mają charakteru medycznego i przedstawiają, po raz kolejny, na etapie postępowania apelacyjnego jedynie stan rzeczy z punktu widzenia strony, co jest zrozumiałe u matki chorego dziecka, jednakże nie może mieć decydującego znaczenia dla oceny stanu faktycznego. Niewątpliwie, zakres pomocy i związanych z chorobą problemów dnia codziennego jest większy w stosunku do małoletniego S. P., niż u dziecka zdrowego, w jego wieku, ale nie można mówić tu o braku zdolności w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Dziecko, bowiem, wypełnia wszystkie, podstawowe czynności, przewidziane dla osoby w tym wieku, a przesłanką tą nie jest wzmożona opieka w procesie leczenia, dotyczącego stałego współdziałania opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji. W świetle opinii biegłego sądowego pediatry oraz dokumentacji medycznej, schorzenia małoletniego nie wypełniają przesłanek określonych w §2 ust. 1 powołanego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia. Nie jest on więc (rzecz jasna w odniesieniu do jego wieku) niezdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, czy komunikowanie z otoczeniem. A błędnie zrównuje faktycznie samą niepełnosprawność dziecka z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Sąd II instancji podziela przy tym argumentację Sądu Najwyższego przedstawioną w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2017 r. (I UK 198/16, Legalis nr 1714177), w którym Sąd Najwyższy wskazuje w początkowej fazie swych rozważań ogólne przesłanki uznania dziecka za osobę niepełnosprawną w kontekście powołanego rozporządzenia, lecz nigdzie nie wskazuje, że są to przesłanki również uznania dziecka za niezdolne do samodzielnej egzystencji. W podsumowaniu stanowiska SN stwierdza przy tym słusznie, że stan niepełnosprawności dziecka do lat 16, nie zawsze oznacza stan całkowitej ani zupełnej niemożności zaspokajania wszelkich potrzeb egzystencjalnych we własnym (samodzielnym) zakresie przez niepełnosprawne dziecko, ale zależy od ustalenia konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (art. 6b ust. 3 pkt 7) lub konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji (art. 6b ust. 3 pkt 8 tej ustawy). Słusznie Sąd Najwyższy rozróżnia różne stany dotyczące czy to samej niepełnosprawności dziecka, czy też konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji lub konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. W niniejszej sprawie, stan zdrowia małoletniego wskazuje na występowanie niepełnosprawności - nie ma jednak podstaw, aby stwierdzone schorzenia i związane z nimi problemy w funkcjonowaniu określać, jako wymagające stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby

w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a w szczególności małoletni jest zdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa – samodzielny adekwatnie do wieku, samodzielne poruszanie się – samodzielny adekwatnie do wieku, komunikowanie się – wymaga stałego współdziałania matki w procesie leczniczym i edukacyjnym w zakresie przekraczającym wsparcie potrzebne osobie w danym wieku, a zatem zdecydowanie wymaga pomocy opiekunów, lecz nie wymaga ich stałej opieki.

Sąd Okręgowy pominął, na podstawie art. 235² & 1 pkt 2 i pkt 4 k.p.c, wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego immunologa .

Sąd zwrócił stronom uwagę , że na liście Sądu Okręgowego Łodzi biegłego z zakresu chorób metabolicznych

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony skarżącej jako bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. P. , z urzędu, za II instancje orzeczono w myśl § 16 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 15 ust. 2 w zw. z §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019r., poz. 18), uwzględniając zwrot podatku VAT.

Brak podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego za II instancje , albowiem zaskarżony, przez stronę powodową , Wyrokiem z dnia 25 września 2020r. w sprawie X U 668/20 Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi oddalił odwołanie S. P. od orzeczenia Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 22 lipca 2020r. znak (...). (...).177.2020.D.

Wskutek apelacji strony powodowej, Sąd Okręgowi w Łodzi, wyrokiem z dnia 3 lutego 2021r. w sprawie VIII Ua 118/20 uchylił zaskarżony wyrok i zniósł postępowanie w sprawie oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych , pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

A po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi Skarżącego adwokatowi K. D. za pośrednictwem (...)